

TESXT FRÅN
NYTT LJUS
DAGEN S

Måns bakgrund

Roy Panen

NYTT LJUS

Dagen 8

Roy Panzen

Roy Panzen
Bokförlag

Denne tekst
skyddas av
upphovsrätts-
lagen

MÅNS BAKGRUND

32 Hittøbarn

Måns och stor familj, landsbygd i Uganda

För fjorton år sedan adopteras en liten pojke på ett år från Uganda. Men det finns inte mycket information om hans ursprung.

Vad Måns inte vet, inte heller Veronika eller någon annan med anknytning till adoptionen, är att han har en stor familj i Uganda. Den är på tio personer: mamma, pappa och åtta syskon, fem pojkar och tre flickor.

Men familjen var enormt fattig och Måns mycket sjuk. Han hade vid sju månaders ålder svåra magkrämpor i form av kolik, och han skrek för jämnan.

Och på grund av dessa svåra omständigheter tar föräldrarna beslutet att bara anonymt lämna bort honom. De befärrar att han inte skulle över-

leva utan att få vård på sjukhus.

Och det var bråttom.

Detta som de inte har råd med. Och de känner ingen annan med möjligheter att hjälpa till ekonomiskt. Så det finns egentligen bara två val de har att välja bland: att låta honom få dö hemma inom en kanske snar framtid eller sätta sitt hopp till någon annan.

De hoppas på att han ska få en andra chans hos någon med resurser i form av läkarvård och god ekonomi. Förhoppningsvis skulle han först direkt bli omhändertagen av myndigheterna. Kanske kan han därefter direkt få komma till sjukhus och få vård.

Och därefter komma till en familj, en kärleksfull med god ekonomi.

Men att de själva väljer att mista honom är ett svårt val. Fast det positiva här är att de väljer att mista honom när han är vid liv. I annat fall, och inom en snar framtid, kommer de behöva begrava honom.

Familjen klarar inte av detta, att se det lilla barnet lida så mycket och bestämmer sig, trots allt, för att välja att försöka ge honom en andra chans. Och beslutet om att lämna bort honom blir inte lika tungt som att försöka behålla

honom.

33 Lämnar över barnet

När de lämnar över honom till myndigheterna försöker de göra det så diskret och anonymt som det går. Och de är noga med att inte lämna några spår efter sig som gör att myndigheterna kan leta upp dem. Det enda sättet för dem att finna barnets föräldrar, moder, är möjligen via DNA-prov. Detta som blir en för stor sak och blir rent omöjlig. Då får de ta DNA-prov på varenda kvinna i hela Uganda. Om mamman finns kvar i landet och om hon är vid liv.

Nej, denna apparat kommer myndigheterna inte att sätta igång.

Och till grannarna säger de att barnet dog under natten som varit.

De bäddar ner honom i en trälåda, som pappan tidigt en morgon lämnar på trappan utanför en liten vårdinrättning. Både trälådan

och allt av tyger och kläder runt barnet är noga valt och går inte att spåra till någon särskild plats eller adress.

Pappan vet att när barnet börjar skrika ska personalen komma ut och upptäcka det. Och från denna stund ska det vara omhändertaget och säkert få professionell vård.

34 Hittas av sjukvårds- personal

Måns hittas av sjukvårdspersonal bara någon minut efter att hans pappa har gett sig av hemåt igen. Och han har svåra magkrämpor i form av kolik, och vill inte äta. Han skriker konstant.

Men efter att vård sätts in dröjer det ingen längre stund innan Måns blir tyst och vill sova.

Han får dropp med näring och efter ett par dagar kan han börja äta själv igen. Och han

älskar sin vällingflaska.

Efter sjukhusvistelsen förs han till ett barnhem, där han snart blir adopterad av ett svenskt par i fyrtioårsåldern, som inte kan få egna barn.

Barnhemmet tar hjälp av polisen att hitta barnets föräldrar. Men de misslyckas. Föräldrarna lyckas lämna bort barnet utan att lämna ett minsta spår efter sig. Inte så mycket som ett litet skrivet meddelande finns med pojken, i hans lilla trälåda, när han hittas.

Det som händer, när han lämnas bort, är att föräldrarna först och främst fattar ett totalt felaktigt beslut. De borde väl bara ha tagit med sig honom till närmaste sjukhus och bett om hjälp.

Men så gör de inte.

Hans familj är stor och mycket fattig. Han har åtta syskon. Den yngsta, en flicka, är tre år äldre än han. Och den äldsta, en pojke, är fjorton år äldre än han.

Föräldrarna vet inte vad de ska göra med det lilla, sjuka barnet som skriker hysteriskt dag som natt. Någon sjukhusvistelse har de inga pengar till, och de vet att barnet snart kommer att dö om det inte får sjukvård.

De bestämmer sig i all hast för att försöka

hjälpa och rädda barnet med att helt enkelt bara lämna bort det. Med detta lämnar de över ansvaret på myndigheterna.

Och därefter, hur det går för den lille pojken, är det förstas ingen i hans familj som vet.

Hans föräldrar bestämmer sig tidigt efter att de har lämnat bort bebisen, att nu får det inte bli fler bebisar. De riskerar då att hamna i samma situation igen – och det klarar de inte rent psykiskt.

Nej, istället vill de ära och hedra denne lille pojke med att han blir den som absolut kommer sist.

Han växer upp hos sina adoptivföräldrar i Alingsås i Västergötland. Och han får världens kärleksfullaste adoptivföräldrar.

35 Sörjande stor familj

Måns familj i Uganda sörjer honom under en längre tid, och faktiskt gör de så än i dag.

Ibland gråter hans mamma förtvivlat hela dagarna igenom. Pappa och alla de andra barnen försöker trösta. Men det är svårt att finna tröst när ett barn är förlorat. Fast pappa försöker hela tiden också trösta med att de ju har försökt ge barnet en andra chans.

Men ändå är det som om minnet av den lilla bebisen etsar sig fast i minnet. Och senare kan de se honom krypa, peka, gå, springa.

Ja, de blir aldrig av med bilden av honom. Och inte heller vill de bli av med den.

De sparar bebisens få ägodelar: några slitna kläder som det fått ärva från sina bröder.

Den svåraste sorgetiden är första året efter att de lämnat bort Måns. Men värst är ovissheten om han fortfarande lever.

Vid flera tillfällen har pappan funderat allvarligt på att gå och anmäla sig hos myndigheterna, polisen, om att han har lämnat bort sitt barn.

Men hur ska han säga det?

Och tänk om det är en brottslig handling som han, de har gjort? Tänk om det är som ett barnaröv – fast tvärt om?

Tänk om han kan få fängelse för vad han, de, har gjort? Och tänk om det då blir ett längre

straff? Vem ska då försörja familjen? Han behöver ju arbeta och dra in de få kronor som går, med att jobba ute på åkern och även med att sköta om oxarna.

Men tänk om myndigheterna omyndigförklarar honom och sedan att de kommer för att hämta alla hans övriga barn? Och att mamman blir ensam kvar, utan både man och barn.

Miljoner tankar snurrar i huvudet på föräldrarna som hela tiden landar i att det de gjort med att lämna bort barnet, var det bästa de kunnat göra.

När det har gått lite mer än ett år, efter att de lämnat bort Måns, försöker familjen hela tiden trösta varandra, som tidigare. De försöker trösta varandra med att i dag skulle han förmodligen ha varit död och redan begravnen, om de inte gjort vad de gjort. Men den stora trösten blir att tänka att nu kanske Måns lever och mår bra hos någon annan familj, en med god ekonomi.

Under alla år som går finns Måns med i sin familjs tankar och minnen. De brukar tänka att han nog är lik sina bröder och de liksom ser honom lite i dem.

Och ibland blir det mycket glädje och skratt i deras samtal kring minnena och om den lilla

fågeln, olyckskorpen, Måns som flyger omkring i ett liv någonstans på någon plats hos några som älskar honom och som tar väl hand om honom.

Och ibland kommer värsta ångestattackerna över dem, mest föräldrarna, över vad de har gjort. Det blir mycket gråt och desperata försök att trösta varandra.

Och detta som följer dem starkt så gott som varje dag genom livet, ända fram tills i dag. Och förmodligen kommer detta, med dessa samvets-känslor av både kärlekens ömhet och svår ångest, att följa dem. Detta gäller minst sagt föräldrarna, och livet ut.

De måste på något vis tygla sina känslor, för att orka klara gå vidare. De behöver försöka tänka positivt, trösta varandra när så behövs, och alltid försöka se ljust framåt. Dessutom har de ju åtta andra barn att ta hand om.

För livet måste alltid, på något sätt, finna en väg framåt. Allt annat blir slutet.

Förstås så vet Måns och Veronika ingenting av allt detta. Men det lilla barnet, som hittas skrikande ute på trappan till vårdinrättningen, har man säkert registrerat på något vis med att ta blodprover och fått fram DNA. Fast varifrån

det lilla barnet kommer, syns varken i blodprov eller DNA. Barnets historia och tillhörighet förblir då alltså okänd.

Men kanske kan han finna någon familjemedlem i en DNA-bank någonstans. I Uganda eller kanske i närheten.

36 Får namnet Måns

Det är på hösten, i september månad, när adoptivföräldrarna funderar på vad de ska ge pojken för namn. Han har varit hos dem i mer än två månader.

Och de känner sig som den lyckligaste lilla familj i hela världen.

De letar bland alla möjliga namnförslag i tidningar och på hemsidor på Internet. Men utan att finna fram.

Det svåra är inte att finna ett namn, utan mer att välja ett av alla fina som finns.

Det är sen kväll och adoptivpappan behöver

gå ut på balkongen för att hämta en nypa frisk luft. Och adoptivmammans kommer snart ut och gör honom sällskap.

Arvid har torkat bort regnvattnet från balkongracket. Och nu hänger han med underarmarna i ett stöd mot racket.

Hon kramar om honom bakifrån och säger flera förslag på namn som hon tycker särskilt mycket om.

Han ber att de inte ska ha så bråttom med namn och att de kan sova på saken.

Och han tittar upp på en mycket stor och vacker fullmåne. Den lyser upp som en stor lampa.

– Vilken vacker måne det är nu, säger han och stryker handen mot hennes ansikte.

Hon kysser honom i nacken, och säger:

– Ja, det är en riktig månkväll.

Nu rycker han till och säger:

– Du! Nu vet jag: månkväll.

– Ja, som en månens kväll.

– En månskväll, skrattar han till än mera lyckligt.

– Ja! Det är klart att han ska heta Måns.

– Du, det kan inte bli bättre.

– Måns, Rickard, Svensson.

–Det här måste vi fira, säger han. Har vi inte en flaska vin i skåpet i bokhyllan?

–Jag tror till och med att det finns en flaska cognac, om inte du har druckit ur den redan?

De går in till vardagsrummet och tittar efter. Och mycket riktigt finns en halvfull flaska cognac i skåpet.

De håller upp i två glas och skålar. Därefter går de till barnkammaren och tittar till Måns.

–Hej vår lille prins, säger Veronika.

–Ja, hej vår lille Måns, Rickard. Du är så underbar.

Måns ligger sedan flera timmar och sover skönt i sin spjålsäng. Och intill sig har han flera mjuka och sköna kramdjur: en hund, en katt och en kanin.

37 Stallet

När Måns är nio år följer han med en kompis, Maria, till stallet. De går i samma klass i skolan.

Hans intresse för hästar växer och han ägnar nästan all sin fritid till stallet. Han får också hjälpa ridskolechefen att sköta om hennes häst.

Och han får i stort sett rida när han vill.

Det blir även en hel del skötsel i stallet som han hjälper till med. Detta som sedan gör att Veronika kräver kompensation av ridskolan i form av avgiftsfria ridlektioner.

Men när hon inte får igenom dessa krav startar hon en konflikt med chefen. Den blir värre och de når inte fram till någon lösning.

Måns känner det pinsamt att Veronika skäms ut honom. Och han vill inte längre åka till stallet.

Han hamnar i en mycket knepig situation. Känner att han hamnar i ett moment tjugotvå. Vad han än väljer blir det fel.

Fortsätter han att åka till stallet och sköta om ridskolechefens häst – går han rakt emot Veronika. Och slutar han sköta om hästen, då blir det knepigt att åka till stallet. Ska han inte ens kunna hälsa på hästen då, och klappa den?

Var går gränsen? Om det finns någon?

I samma veva som han funderar på att sluta åka till stallet, träffar han Emma på skolan. Och de blir tillsammans.

Han är med henne nästan varje dag, i som utanför skolan. Detta gör att det känns naturligt att sluta åka till stallet. Och några ridlektioner

har han inte sedan veckor tillbaka, då Veronika vägrar betala dem.

Och Emma som han älskar så mycket. Hon har varit som en klippa för honom sedan ett år tillbaka.

38 Går bort i cancer

Och Veronika mår dåligt. Det har hon gjort sedan tre år tillbaka, ända sedan Arvid går bort i cancer.

Hans hjärntumör tar bort honom efter bara några månader. Detta knäcker Veronika helt. Hon spårar ur mer och mer. Och sedan dess har hon egentligen mer eller mindre varit konstig och helt ur balans.

Och i dag klarar hon mer eller mindre varken ta hand om Måns eller sig själv. Måns försöker istället, så gott han kan, att ta hand om henne. Men det är inte lätt utan pengar.

Och de pengar som hon får in på sin sjuk-

penning mer eller mindre super hon bort. Ibland köper hon också knark. Det är mest i tablettform. Dyra och livsfarliga tabletter.

Veronika klarar inte hantera all sin sorg. Det leder henne in i långvariga sjukskrivningar. Och snart blir ekonomin svårt drabbad. Med dålig ekonomi tvingas hon att välja bort räkningar för att ha råd med sitt drickande och knarkande.

Till en början söker hon hjälp hos läkare och psykolog. Men snart, när det på riktigt går upp för henne, att ingen kan ge henne sin man tillbaka, måste hon hitta annat att söka sin tröst i. Och hon hittar flaskan med alkohol. Senare också knarktabletter.

Och på tre år, som har gått, har hon hunnit sjunka rejält in i sin stora sorg efter mannen.

Det verkar inte finnas någonting som kan få henne upp på banan igen.

Kanske bör hon tänka, känna och glädjas med att hon ju har Måns. Men så är det inte. Det är istället som att hon sedan en tid redan har dött. Åtminstone en större del av henne har det.

39 Ingen riktig familj

Tanken var att de skulle adoptera ett barn till, lite senare, och från samma ställe, barnhem. Men deras ekonomi blir sämre. De får helt enkelt bara skjuta upp en andra adoption tills de får lite bättre ekonomi.

Men så blir inte fallet. Ekonomin fortsätter att vara usel, och plötsligt en dag har Arvid råkat ut för en hjärntumör. Och efter hans bortgång rasar, som sagt, livet fullständigt för Veronika.

Ibland har Måns svårt att förstå att det kan gå så här illa för en människa. Varför tar hon sig inte i kragen, bara helt enkelt? Hon har ju Måns. Men han känner sig inte längre tillräcklig för henne. Kanske älskar hon honom inte tillräckligt, så som hon kanske skulle ha gjort om han varit hennes biologiska barn?

Måns får inte längre saker i livet att gå ihop, och det tär på hans självkänsla: Han är inte bara ett svart barn, adopterat från Uganda. Han har

ingen riktig familj heller, varken biologisk eller i form av låtsasfamilj. En trasig, nersupen och snart helt nerknarkad adoptivmamma – är allt han har.

Men vad ska han göra åt saken?

Kan han säga till henne att hon måste sluta supa bort deras pengar, och absolut inte köpa knarktabletter för dem?

Kommer hon att lyssna? Och kommer det att hjälpa?

De är fattiga, Veronika och han. Enormt fattiga. Och det har de alltid varit. Fast senaste halvåret har det nog blivit allt värre och det rasar i en allt snabbare fart.

40 Enorm resa

Måns har i dag gjort en enorm resa genom sina femton år. Han har blivit en mycket trygg och psykiskt stark person. Har i skolan och utanför överlevt bland annat rasism, utanförskap, enorm fattigdom, stora svek och har vid många tillfällen känt sig mer eller mindre övergiven.

Fast på sin svåra väg har han även upplevt

mycket kärlek och omtanke. Detta som ofta har kommit från adoptivföräldrarna, även om Veronika spårar ur rejält då han bara är fjorton och ett halvt år gammal.

Och mycket kärlek har han även fått från klasskompisen Maria, som han umgåtts med mycket i stallet. Fast sedan ett år har de bara setts i skolan, då han ju har slutat åka till stallet.

Han har också fått mycket kärlek och omtanke från skolpersonal, inte minst från en kvinna i skolköket, och ägaren av matbutiken där hemma. Och så klart från Emma, innan hon spårar ur.

SVÅRA TIDER

41 Tre år av ras

Måns, tankar

Det finns väl inget värre än när svåra händelser i livet får tillvaron att rasa samman. Detta har det gjort nästan konstant för Måns, och sedan tre år.

Efter att Arvid går bort har Veronika inte klarat hantera all sorg och med det rasat en bit för var dag som har gått.

Och i dag är hon nere i ett fast alkoholberoende, långtidssjukskriven från arbetet som butiksbiträde på ett större varuhus, och med en ekonomi som har totalt havererat. Hon super i stort sett bort de få pengar de har, i form av sjuklön och försörjningsstöd från socialkontoret.

Fast allt detta vet förstås inte handläggaren på socialkontoret om. För då skulle hon garanterat mista vårdsnaden om Måns.

Och sedan två månader har de ingen el i

lägenheten, då elbolaget har stängt av deras ström. De har inte betalat elräkningen på snart ett halvår.

Fast minst lika illa – om inte värre – är det med att de för tre veckor sedan får ett brev om vräkning från lägenheten. De har inte betalat hyran på fyra månader. Och på måndag, om två veckor, kommer en beställd flyttfirma dit för att tömma deras lägenhet på alla deras möbler och saker.

Fast detta vet inte adoptivmammans om, för Måns har lagt beslag på brevet och inte velat tala om detta för henne.

Men det skulle inte ha gjort någon väsentlig skillnad, annat än att hon i värsta fall skulle ha supit ännu mer. Detta för att döva eller kanske mer stänga av sina känslor med ledsamhet ...

För Måns rasar livet en bit för var dag som går. Han känner att han inte klarar mer ras. Men vad ska han göra eller ta sig till när den ena ledsamheten avlöser den andra?

42 Modet att tigga mat och godis

Vid flera tillfällen nu under vårterminen i åttan, som han precis lagt bakom sig, har han fått tigga ihop mat. Och han har fått hjälp i skolköket på sin skola. Han går helt enkelt in till köket och berättar som det är, att mamma och han ibland inte har tillräckligt med pengar för att köpa mat.

Han säger också att hans adoptivmamma har missbruksproblem, men att han är livrädd för att blanda in socialen i ärendet. Det kommer kanske göra att Veronika mister vårdnaden om honom. Och sedan får hon ännu en sorg som kommer dra ner henne ytterligare i skiten. Kanske kommer hon då sedan att både supa och knarka ihjäl sig.

Denna kökspersonal, som han vågar anförtro sig till, har han sedan början av sjunde klass känt att hon tycker extra mycket om honom.

Kanske för att han är svart och adopterad – och förstås väldigt snygg.

Hon lovar att hon ska hjälpa honom helt och fullt i hemlighet. Och hon säger inget till de andra i kökspersonalen, och heller inget till rektorn på skolan.

Eventuellt kommer hon att åka fast för stöld av skolmat. Fast då lovar Måns att hjälpa henne tillbaka och med att tala om att det är till honom och hans mamma som maten har gått.

Och får kökspersonalen, som hjälper honom, sparken lovar han att ställa till med en värsta cirkus som kommer gå ut i dagspressen. Och skolan kommer få mycket skit för det.

Vid flera tillfällen får han en full bärkasse med mat från denna kökspersonal. Han får lunchrester, bröd, sallad, saft och glass.

Vid flera tillfällen har han även gått till matbutiken där hemma i kvarteret och tiggat efter lite godis som bästföredatumet varit på väg att gå ut.

Kanske är det hans vackra och så ärliga, mörkbruna ögon som även hjälper honom här med. För han får vid flera tillfällen snacks, godis, choklad och läsk med sig i en bärkasse. Och det är inget gammalt godis han får. Nej,

och butikschefen bjuder honom på detta.

Måns tackar så mycket för all vänlighet mot honom. Och han säger att han kan betala alltsammans vid ett senare tillfälle, när han själv jobbar och tjänar pengar.

Men butikschefen säger till honom, med ett varmt leende, att det inte behövs.

INTE MYCKET TILL SLÄKT

43 Saknar rötter

Måns, tankar

I dagsläget är det inte mycket Måns har av familj, släkt och vänner.

Och sina adoptivföräldrars familj, syskon, och släkt har han aldrig känt någon direkt samhörighet med. De har i stort sett alla mer eller mindre avskärmat sig för honom, som att de inte riktigt vill ta honom till sig. Och kanske är det för att han har ett annorlunda utseende än dem. Han är inte bara en svart från Afrika – han är dessutom en mycket svart från Afrika, som de säkert alla har svårt att identifiera sig med.

Och Måns har aldrig känt sig älskad av dem. De är säkert smygrasister allihop. Det har alltid känts som att de inte bryr sig om honom, och med det har han alltid svarat med att inte heller

bry sig om dem. De har bara setts på något större kalas eller sammankomst som dop, bröllop, begravning ... Men mycket mer än så är det inte.

Han vet också att det har tisslats och tasslats bland adoptivföräldrarnas familj, syskon och släkt om varför de väljer att adoptera en svart från Afrika, och dessutom en så svart. Varför inte en vit, blond och gärna med blåa ögon? Någon som har ett utseende som lika väl skulle ha kunnat vara deras eget barn.

Här kan nog bara konstateras, förutom att familjen, syskonen och släkten är smygrasister, att de egentligen också tillhör en annan planet.

Vad Måns inte har tänkt på eller det minsta funderat över, så är säkert hela hans skitsläkt homofober också. För de verkar strikt följa vad de själva anser normalt. Och att följa heteronormen är säkert en självklarhet för dem.

Det kan man nog typ räkna ut med lilltån. För bryr de sig inte om en svart i släkten – då bryr de sig garanterat inte om ifall om någon är homosexuell heller.

Fast Måns vet att han är heterosexuell – och ända ut i fingertopparna. Och det skulle väl i så fall ha varit höjden av otur om han också var

homosexuell.

Eller? Spelar det någon roll? Om de känner sig obekväma med att han är svart – då spelar det väl ingen som helst roll med resten.

Han kunde ju också ha varit rejält funktionshindrad – utan både armar och ben. Hur hade de fungerat då med alla deras fördomar?

Nej, sådana skitiga nollor ger Måns inte en minsta krona för. De kan fara och flyga allihop.

Men Veronika älskar honom. Det vet han. Och Maria.

För det är, som de båda har sagt massor med gånger, inte utseendet som spelar roll, utan mer vem man är. Det är så klart det på insidan som räknas. Sedan vilken hudfärg eller hårfärg man har är väl inte viktigt.

Och Måns är, förutom mycket svart och med ursprung från Afrika, som vilken svensk som helst.

KAN INTE BLI VÄRRER

44 Mycket fattigt

Måns, tankar

Och Veronika och han lever mycket fattigt. De har, som tidigare nämnts, ingen el i lägenheten, och nu snart ingenstans att bo.

Han vet att hon inte klarar av att ta fler nederlag nu. Det här med elen är nog så jobbig. Och går han, de, till socialen med hela detta ärende – då blir hon direkt omyndigförklarad. Och med hennes psykiska ohälsa kommer de att spärra in henne på en vårdanstalt eller liknande. Eller kanske ett hem för avgiftning.

Den enda tröst i detta är att hon inte har begått något brott, som kan leda till fängelse. Möjligtvis bara användningen av drogerna, i

sådana fall.

Nej, hon är bara så in i bänken misslyckad.

Brevet från hyresvärden har han inte visat henne. Han vet att hon inte klarar det. Men hur ska han kunna förklara för henne att de snart kommer bli vräkta från lägenheten? Och vad händer då, under själva vräkningen?

I brevet står att flyttgubbar kommer på den angivna vräkningsdagen. Och de kommer bära alla deras möbler och saker ut på gatan. Allt med utgångspunkt att tömma lägenheten.

Och hur skämmigt blir inte det?

De kommer bli tvungna att flytta från stan. Men vart då? Kanske dit där ingen känner dem.

Som det ser ut nu finns ingen lösning på hela detta problem, detta katastrofscenario. I så fall behöver han verkligen, på riktigt, råna en bank eller liknande. Bara hyrorna landar på runt tjugo tusen kronor. Och elen kanske runt sex tusen. Han behöver skaffa fram minst trettio tusen kronor och det snabbt.

Men hur då?

Och Emma kan han inte fråga om pengar. Hon har inte heller något överskott av dem. Han har börjat nionde klass på högstadiet och hon på gymnasiet.

Nej, det får nog bli en bank i alla fall, brukar han skoja med sig själv.

45 Underligt möte på kafé

Och nu i dag får han ett kort sms från Emma om att hon vill att de träffas inne på ett kafé på stan. Men vad saken gäller nämner hon inte. Bara vilket kafé och klockslag. Han ringer upp henne, men hon svarar inte. Även sms skickar han, men som hon inte svarar på.

Eller om sms:et inte kom fram, för hans mobil är av en äldre modell, och med ett mycket dåligt batteri. Det går inte prata någon längre stund i den innan batteriet lägger av. Han brukar aldrig ha med sig mobilen när han går ut. Den ligger mest på hans skrivbord och väntar på att få ta emot sms.

Socialkontoret har beviljat hans mobilabonnemang, men inte pengar till en ny telefon. Den får han ordna med själv.

Och han har väl tänkt tanken på vad, hur han ska göra om mobilen slutar helt att fungera. Eller om han tappar bort den. Kommer socialen ge honom pengar till en ny då? Eller blir han då också av med abonnemanget?

Då får han väl tjata på Veronika. Fast han vet att det är lönlöst. Och för hon behöver väl pengarna till alkohol – och droger.

Men när det gäller abonnemanget, så vågar Veronika nog inget annat än att betala denna räkning. I annat fall vet hon att Måns kommer ta upp detta med socialen under nästa tid för ny ansökan om socialbidrag.

Och sedan, med Emma, känner han på sig att det är något som inte stämmer. Det är något hon döljer för honom. Men inte kan det väl vara en överraskning? En positiv sådan? Varför behöver hon vara så hemlighetsfull? De har ju varit tillsammans i snart ett år.

Men så till slut kommer alltihop. Hela smällen. Det blir som att släcka lampan och allt blir bokstavligen mörkt.

Och vad gör han för fel, som förtjänar all denna skit?